

KI AZ, AKI ÜZEN?

Üzenetek a múltból 1. | 2022. június 18.

Alapige: Jelenések 1,9-16.

Bevezetés Ma egy új sorozatot kezdünk el, amelynek ez a címe: „Üzenetek a múltból”. Ez a sorozat a Jelenések könyve 2-3. fejezetében található, 7 újszövetségi gyülekezetnek szóló levélre épül. Új sorozatunk első részében azt a kérdést szeretném körbejárni, hogy ki is az, aki a múltból üzen a számunkra ezeken a leveleken keresztül! **Gyertek, olvassuk el a Jelenések 1,9-16. versig tartó részét!** | Folytatásként pedig **nézzünk meg egy rövid bejátszást!** (*Üzenetek a múltbólx01.mp4*)

Ki az, aki üzen? János egy látomásban kapja azt a kijelentést, amit a Jelenések könyvében leír. A kinyilatkoztatás közlője, ahogy ő fogalmaz: „**Emberfiához hasonló**”. Ne tévesszen meg a hasonló szó bennünket! A János megszólító mennyei alak nem csak hasonlít Jézusra, az Emberfiára, hanem az Ő maga! De a látvány, amit János ezután ír le, annyira másként mutatja meg számára a jól ismert Mestert, hogy az apostol csak hasonlítani meri Őt ahhoz, akit ismer. „... hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása...” – próbálja megfogalmazni a megfogalmazhatatlan, mint amikor valami olyat lát az ember, amit még sohasem látott, de megpróbálja visszaadni – jól ismert szavakkal – a megfogalmazhatatlant.

Mit akar mindezzel átadni az apostol, aki a látomásban Jézus valódi arcát látja? Egyszerűen azt, hogy Jézus Krisztus senkihez sem hasonlítható, félelmetes és hatalmas. Valaki, akié az egyetemes hatalom. Valaki, akinek kezében van az ítélet, és akinek joga is van ítélet mondani bárkiről, mert az Atya – mindenek teremtője – az Ő kezébe adta az ítélkezés jogát.

Miért van joga ítélni? Erre három választ tudunk adni: **(1) Mert ismer** – Minden egyes levélben ezt olvassuk: „Tudok cselekedeteidről...”; **(2) Mert igazságos** – A levelekből kiderül majd, hogy Jézus ítéletének célja nem az, hogy kiradírozzon az életből, hanem az alkalmassá tegyen a kegyelemre; **(3) Mert kegyelmes** – Minden levél végén világos és gyülekezetre szabott útmutatás ad változás módjára. *Időzzünk el egy kicsit ennél a három válasznál!*

- (1) „Tudok cselekedeteidről...”** Amikor meghalljuk Jézus szavait, az kétféleképpen hathat ránk, attól függően, hogy milyen az életünk. Ezek a szavak félelmet ébreszthetnek bennünk, és ha így van, akkor valami nagyon nincs rendben az életünkben. De ha Jézus szavai életünk egy mélységében hangoznak el, akkor vigaszt és erőt adhatnak a szenvedések között. Szóval, hogyan és milyen érzésekkel hallgatjuk ezt: „**Tudok cselekedeteidről...**”? Mit érzel akkor, amikor azt hallod: Jézus mindenkinél jobban ismer? Jézus őszinteségre hív a hülye és értelmetlen játszmáink, képmutatásunk helyett. Minek ezek, ha az Úr úgymint mindent tud rólunk?

- (2) Ha a félelem érzésével hallgatjuk Jézus szavait, mert tudjuk, hogy van elég vaj a fülünk mögött, amiért megérdemeljük Isten haragját, azt is fontos megértenünk, hogy Jézus nem olyan, mint az ember, aki amikor ítélet mond, akkor sokszor végérvényes bélyeget tesz a másikra, beskatulyázva őt abba, amit megállapított róla. Ha valaki elbukik, a többiek szemében örökre bukott ember lesz. Aki valamilyen bűnt követett le, és kiderül, örökre egygé válik a bűnével. De Jézus igazságos Úr, amikor azt mondja: „Tudok cselekedeteidről...” – bármilyen hatással is legyenek az ránk –, nem megbélyegez, nem fenyeget, hanem szavaival súlyt ad a cselekedeteinknek, a szavainknak, a szándékainknak. S teszi ezt azért, alkalmassá tegyen a kegyelem elfogadására. Mert bűnlátás, bűnvallás, nélkül nincsen bocsánat!
- (3) Amikor Jézus szavai lelepleznek bennünket, akkor azonnal felhangzik a kegyelem szava is. Isten személyre szabott kiutat kínál minden bűnbánó embernek. Látni fogjuk majd, hogy Jézus az újszövetségi gyülekezeteknek írt hét levele mindig úgy zárul, hogy a bűn pontos körülhatárolása után azonnal elhangzik a megoldás is: „Tedd ezt és megmenekülsz!” Isten a kegyelem, az irgalom és a jóság Istene. Nem kell félnünk Tőle, sokkal inkább Nála keressünk életünkre minden bűnére és fájdalmára gyógyulást!

Meghalljuk-e? S végül még egy gondolat új sorozatunk bevezetéséhez. Mindenegygyülekezetnek küldött levél ezzel a mondattal ér véget: „**Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!**” – Meghalljuk-e a Lélek szavát, aki Jézus mennyei üzenetét érthető, szívet és lelket megérintő szavakká konvertálja a számunkra. S ha nem érint meg az, amit a Lélek mond, akkor nagyon nagy a baj – nem a Lélekkel –, hanem velünk.

Valaki azt írta Jézus Lélekről mondott szavaival kapcsolatban, hogy Jézus a Lélek által nem csak egyetértésre hív, arra, hogy helyeslően bólogassunk: „igen a bűn, az engedetlenség rossz”. Ő arra hív, hogy működjünk együtt Vele, kapcsolódjunk be a Lélek munkájába, hogy azzá legyünk, amivé Ő akar formálni bennünket!

Annyi minden akadályozza ma, hogy nehogy meghallja a Lélek üzenetét. A jólétünk, a karrier, egy ember, aki rossz hatással van ránk. Soroljam még? Annyi szeméttel szórja tele a szívünket a világ, hogy talán észre sem vesszük, és egy idő után már érzéketlenné válunk arra, amit Isten akar üzeni nekünk. A világ elkészerít vagy elkápráztat téged? Tudd, hogy a világ semmit sem ad ingyen, mindennek öröme és bánatnak ára van, amit így vagy úgy meg kell fizetnünk. *De mindennek legnagyobb ára ez: ne kívánd hallani a Lélek üzentét, Isten akaratát, igazságát, üzenetét.* Isten szelíd szavát elnyomja életünkben ennek a világnak csiricsaré csillogása, mindent túlharogó zaja. Az igazság az lett, amit hangosabban és többen kiabálnak.

És mi? Lélektelenné váltunk, és élettelené lettünk. Élettelené lettünk, és ezért embertelenné leszünk. Higgyétek el, mindez több, mint buta szójáték. Maga a tragikus valóság! *Vajon te életed valósága is?*

Ki az, aki üzen? A Megváltó Jézus, aki ezt mondja ma: „**Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítalak benneteket, bár elpártoltatok.**” S bárcsak felelne a Lélek szavára szívünk: „**Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk!**”